

„Curcubeul în nor”

Geneza 9.12-16: Și Dumnezeu a zis: „Acesta este semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi și fiecare ființă vie care este cu voi, pentru generații, pentru totdeauna: am pus curcubeul Meu în nor și el va fi un semn al legământului dintre Mine și pământ. Și va fi așa: când voi acoperi pământul cu nor, curcubeul se va vedea în nor și Îmi voi aduce aminte de legământul Meu care este între Mine și voi și fiecare ființă vie, de orice carne; și apele nu se vor mai face potop, ca să nimicească orice făptură. Și curcubeul va fi în nor și Mă voi uita la el ca să-Mi aduc aminte de legământul pentru totdeauna dintre Dumnezeu și orice ființă vie, de orice carne, care este pe pământ“.

Cât de diferit afectează aceleași lucruri sufletele oamenilor! Cei care umblă cu Dumnezeu Îl văd pe Dumnezeu peste tot, în timp ce necredincioșii nu-L văd nicăieri. Unii Îl aud pe Dumnezeu vorbind în creația Sa ca și în providența Sa, dar în fața ochilor altora se pot desfășura cele mai mari minuni ale naturii, pot avea loc cele mai izbitoare lucrări ale providenței divine, dar ei nu recunosc mâna Domnului în ele.

De exemplu, mulți oameni privesc cu uimire curcubeul de pe cer, dar nu se întreabă niciodată cine l-a pus acolo și ce înseamnă el. Ei privesc cu extaz cum acesta se dezvoltă treptat, din contururi slabe, în arcul magnific a cărui splendoare de culoare niciun pictor nu este capabil să o imite, dar gândurile lor nu merg mai departe.

Este diferit în cazul credinciosului. Pentru el, curcubeul este mai mult decât un fenomen natural magnific. Pentru el, este semnul unui legământ. Curcubeul îi vorbește despre credințioșia lui Dumnezeu, care Și-a respectat legământul cu pământul timp de mii de ani, și îi amintește să-și amintească de un alt legământ, legământul harului, ale cărui temelii au fost puse pe cruce și care va fi stabilit pentru cele două case ale lui Israel la sfârșitul zilelor. (Evrei 8.8-13)

Vederea curcubeului din nor umple de încredere inima credinciosului de astăzi. Dumnezeu, care a așezat curcubeul pe cer ca semn al legământului Său, este Dumnezeu și Tatăl său în Hristos, care va rămâne credincios promisiunii Sale de a-l păstra și de a-l călăuzi atâta timp cât va rămâne aici și, după ce viața sa pământească se va încheia, îl va primi la Sine pentru totdeauna în gloria de sus.

Dumnezeu nu uită legământul Său cu pământul, atâta timp cât acesta va exista conform sfatului Său. De aceea, când a renunțat la tronul Său, pe care îl stabilise la Ierusalim, din cauza răutății lui Israel, când gloria Sa a trebuit să dispară din sanctuar și să se întoarcă în cer, ea a fost însoțită de curcubeu (Ezechiel 1.28). Aceasta înseamnă că, chiar dacă pământul a încetat să mai fie locuința lui Dumnezeu și Dumnezeu nu a mai domnit peste el în mod direct, el a rămas totuși un obiect al amintirii Sale binevoitoare. Chiar și atunci când vedem tronul lui Dumnezeu în cer, în Apocalipsa 4, de pe care ies apoi fulgere, voci și tunete, când teribilele judecăți finale vor veni asupra acestui pământ și a locuitorilor săi, curcubeul apare din nou, și chiar în jurul tronului. Chiar mai mult: când un înger puternic, imaginea Domnului Însuși, coboară din cer în capitolul 10 și „nu va mai fi timp”, curcubeul apare din nou. Îngerul este îmbrăcat cu un nor, simbolul judecății, dar curcubeul strălucește pe capul Său.

Din grație, Dumnezeu a transformat cândva curcubeul într-un semn care să înlăture orice teamă și să dea omului un sentiment de siguranță. Avusese loc cea mai teribilă transformare, care a afectat vreodată pământul, un potop de apă puternic a distrus toate ființele vii. „Tot ce avea suflarea duhului de viață în nările sale și tot ce era pe uscat a murit. Și a șters orice ființă care era pe fața pământului, de la om până la vite, și târătoare și păsări ale cerurilor; și au fost șterse de pe pământ. Și a rămas numai Noe și ce era cu el în corabie.” (Geneza 7.22,23) Noe și ai săi văzuseră cum șuvoaiele teribile se ridicau zi după zi. Ele se ridicau de nestăvilite din văi și adâncuri pe munți, din ce în ce mai sus, până când, în cele din urmă, au acoperit cele mai înalte vârfuri de sub cer, acoperite cu cincisprezece coți. Când, după cinci luni, apele s-au retras și pământul uscat a devenit vizibil, rezultatul îngrozitor al catastrofei a stat sub ochii celor care au ieșit din corabie. Oriunde s-ar fi uitat, nu au văzut decât moarte și pustietate. Cât de neliniștiți trebuie să fi fost cu privire la viitor! Oare nu se putea întâmpla din nou ceea ce tocmai se întâmplase? Dacă oamenii păcătuiau din nou, ce se opunea unei noi judecăți similare care să lovească pământul? Iar următorul potop i-ar putea nimici și pe ei. Ne putem foarte bine imagina că prima ploaie torențială, oricât de necesară și de revigorantă ar fi fost, le-a umplut inimile de teamă; poate că era începutul unui nou potop! Dumnezeu a preîntâmpinat această teamă cu o promisiune.

„Și Eu voi întări legământul Meu cu voi: nu se va mai prăpădi nici o faptură din cauza apelor potopului, nici nu va mai fi potop ca să nimicească pământul” (Geneza 9.11). Și pentru ca această promisiune să nu dispară din memoria oamenilor, El le-a dat curcubeul, care, de câte ori îl vor vedea, le va aminti de legământ și îi va asigura de împlinirea lui sigură.

Conform Genezei 2.6, este mai mult decât probabil că nu a plouat pe pământ înainte de potop, astfel încât curcubeul s-a format abia după potop, cu scopul specific de a servi drept semn al legământului dintre Dumnezeu și pământ. Prin urmare, acțiunea lui Dumnezeu în acest caz a fost extraordinară. În general, El folosește mijloace obișnuite, lucruri care există deja, pentru a-Și îndeplini scopurile. Prin urmare, atunci când credincioșii se roagă insistent lui Dumnezeu pentru un lucru sau altul, rareori se întâmplă o minune ca răspuns la rugămintea lor. Mai degrabă, Dumnezeu Se folosește de evenimentele de zi cu zi și le organizează în așa fel încât acestea să lucreze împreună pentru binele celor care se roagă. Poate că cei din jur nu văd nimic deosebit în ceea ce se întâmplă, dar recunosc că nu prin întâmplare sau prin puterea și înțelepciunea umană, ci prin providența lui Dumnezeu se atinge scopul dorit, chiar dacă adesea într-un mod complet diferit de cum credeau sau se așteptau ei.

În acest fel, creștinul poate experimenta în fiecare zi credințioșia lui Dumnezeu în favoarea sa. Și pentru că toate lucrurile lucrează în favoarea lui, el are privilegiul de a vedea semne ale harului în multe circumstanțe aparent minore, care îi dovedesc cât de mult se preocupă Dumnezeu de bunăstarea lui. Dacă viețile noastre ar fi mai mult o viață de credință, am descoperi mult mai des semne în circumstanțe obișnuite, care ne-ar aminti de dragostea și credințioșia Domnului și ne-ar asigura că El Își ține cuvântul și că nu poate da greș și nu ne poate părăsi.

Legământul curcubeului, dacă îl putem numi așa, a fost încheiat cu pământul și cu toți locuitorii săi. Este numit un „legământ etern” „dintre Dumnezeu și orice ființă vie, de orice carne, care este pe pământ” (Geneza 7.16). Aceasta înseamnă că nu va fi niciodată încălcat; atâta timp cât pământul există, Dumnezeu Își va aminti promisiunea Sa solemnă, că niciodată nu va mai veni un potop care să-l distrugă.

Caracterul atotcuprinzător al acestui legământ ne amintește, în mod involuntar, de răspândirea mondială a Evangheliei harului. Evanghelia este astăzi pentru toată lumea. Există cu siguranță

mulți care sunt surzi la oferta ei, mulți asupra cărora face la fel de puțină impresie precum cuvintele lui Dumnezeu asupra animalelor iraționale care îl înconjurau pe Noe. Dar, cu toate acestea, oferta este făcută tuturor. Nimeni nu este exclus de la binecuvântările harului, cu excepția celor care se autoexclud prin necredință și încăpățănare. Glasul lui Dumnezeu în Evanghelia răsună în toate țările și limbile, oferind iertare păcătosului, odihnă celui obosit, mântuire celui pierdut. „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, și cei care n-aveți bani, veniți, cumpărați și mâncați. Da, veniți, cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55.1)

Curcubeul s-a văzut în nor. „Și va fi așa: când voi acoperi pământul cu nor, curcubeul se va vedea în nor” (Geneza 9.14). Fără ploaie nu poate exista curcubeul, și cu cât norul este mai gros și mai întunecat, cu atât mai clar apare curcubeul.

Când sufletul are cea mai mare nevoie de mângâiere, atunci ea este și cel mai aproape de el. Dacă norii întunecați ai întunericii planează asupra noastră și suntem pe punctul de a ceda deznădejii, atunci făgăduințele lui Dumnezeu sunt cele mai prețioase. La urma urmei, multe dintre aceste promisiuni se aplică în primul rând celor care trec prin necazuri, la fel cum curcubeul de pe cer poate fi văzut doar „când Dumnezeu acopere pământul cu nor”. De exemplu: „Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și prin râuri, ele nu te vor acoperi”. Sau: „Cel care umblă în întuneric și n-are lumină să se încreadă în Numele DOMNULUI și să se sprijine pe Dumnezeul său”. (Isaia 43.2; 50.10).

Aceste cuvinte se aplică credinciosului, dar, deși într-un sens diferit, nu mai puțin păcătosului. Atâta timp cât un om nu are cunoștința vinovăției și a păcatului și nu este mișcat nici de remușcări, nici de teamă, el nu are ochi pentru semnele lui Dumnezeu, nu are dorința de a primi harul mântuitor. Numai atunci când conștiința îi este atinsă și se recunoaște vinovat și pierdut în prezența lui Dumnezeu, când un nor negru impenetrabil, ca să spunem așa, atârnă între el și Dumnezeu, el este capabil și dispus să asculte vestea bună a dragostei lui Dumnezeu revelată în Hristos. Până atunci, crucea lui Hristos nu avea niciun sens pentru el; acum vede în ea singura sa speranță. Tocmai norul este cel care îi permite să vadă semnul harului.

Am spus mai devreme că promisiunile și cuvintele de mângâiere ale lui Dumnezeu se aplică în primul rând credincioșilor. De aceea, dragul meu cititor credincios, când vin peste tine zile înnorate, când treci prin adâncuri de suferință, privește spre Cel care a dat atâtea promisiuni prețioase și infailibile celor suferinzi și vei descoperi un semn al dragostei lui Dumnezeu tocmai în suferința ta. Caută semnele încurajatoare ale grijii părintești și ale dragostei tandre, și vei învăța că tocmai ziua cea mai întunecată le face să ți se arate cel mai strălucitor și mai clar. Chiar dacă vinovăția te-ar doborî la pământ, nu lua altă cale! Spune-I Tatălui ce te deranjează, mărturisește-I vina ta cu sinceritate și pocăință, iar El te va ierta de dragul lui Hristos și te va curăța de orice nelegiuire. Spune-I totul și crede că El nu este doar milostiv, ci și drept pe baza lucrării de ispășire săvârșită pe lemnul crucii, când îți acoperă fărădelegea și nu-ți impută nedreptatea. Dar, de asemenea, ai grijă să nu existe „nici o viclenie” în duhul tău! Atunci vei avea pace și bucurie în sufletul tău. (Psalmul 32.1,2)

Încă ceva în încheiere. Citim în versetul 16 al capitolului nostru: „Și curcubeul va fi în nor și Mă voi uita la el ca să-Mi aduc aminte de legământul pentru totdeauna dintre Dumnezeu și orice ființă vie, de orice carne, care este pe pământ” (Geneza 9.16). Are nevoie Dumnezeu de un semn pentru a-Și aduce aminte de ceea ce a ieșit odată din gura Sa? Nu, deloc. Cel Atotputernic vorbește aici într-un mod omenesc, ca să spunem așa. Noi putem uita. El nu o face niciodată. Dar El promite

aici, adaptându-Se la conceptele noastre omenești, să privească mereu la același semn, prin vederea căruia omul își amintește în mod constant de cuvintele lui Dumnezeu.

Și El Și-a amintit de legământul Său cu pământul. Au trecut mii de ani de când a fost stabilit. Au avut loc mari convulsii, judecăți extraordinare și nenorociri de tot felul s-au abătut asupra rasei umane sfidătoare. Dar niciun potop nu a distrus din nou pământul - nu pentru că păcatul nu a fost suficient de mare; vai! dacă „răutatea omului a fost mare pe pământ” înainte de potop, cu siguranță a fost mare și după el. Au fost vremuri - și este oare diferit astăzi? - în care răutatea a amenințat să pună stăpânire și frica de Domnul să dispară complet de pe pământ; dar datorită legământului, pe care Domnul l-a încheiat cu toată făptura, nu a mai venit niciun potop. Dumnezeu a privit semnul și îl va privi până când va veni ziua în care „cerurile vor trece cu vuit mare și elementele, arzând cu căldură, vor fi descompuse, și pământul și lucrările de pe el vor fi arse în întregime”.

Dar ce așteptăm noi? Noi „așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea.” Înaintea noastră se află „ziua lui Dumnezeu”, „ziua eternității”, al cărei Soare nu va mai apune niciodată. În această așteptare, ce ar trebui să fim acum având un comportament sfânt și evlavie! (2 Petru 3.10-18).

Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).

Titlul original: „Der Bogen in den Wolken“